FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT SIEGBERT ALBER

föredraget den 25 oktober 2001 [1]

1. Kommissionens talan avser genomförandet av friheten att tillhandahålla tjänster på sjötransportområdet. Kommissionen har kritiserat de hamnavgifter som tas ut i hamnarna Trieste, Neapel och Genua för resande som inreser från eller utreser till andra medlemsstater. Denna avgift tas inte ut för resande inom Italien.

2. Genom artikel 1 i rådets förordning (EEG) nr 4055/86 av den 22 december 1986 om tillämpning av principen om frihet att tillhandahålla tjänster på sjötransportområdet mellan medlemsstater samt mellan medlemsstater och tredje land (nedan kallad förordning nr 4055/86) [2] infördes friheten att tillhandahålla tjänster på sjötransportområdet. På grundval av denna förordning är samtliga bestämmelser i EG-fördraget om friheten att tillhandahålla tjänster tillämpliga på sjötransporter mellan medlemsstaterna. [3] Med tanke på den inre marknaden och för att uppnå dess syften utgör denna frihet även hinder för tillämpning av varje nationell reglering som medför att det blir svårare att tillhandahålla tjänster mellan medlemsstater än att tillhandahålla tjänster enbart inom en medlemsstat. [4] Såsom domstolen fann i sin dom av den 5 oktober 1994 utgör uttagandet av olika hamnavgifter — beroende på om passagerarna skall färdas till en inhemsk hamn i den aktuella medlemsstaten eller till en hamn i en annan medlemsstat — en oberättigad inskränkning i friheten att tillhandahålla tjänster på sjötransportområdet.

3. I den italienska lag nr 82/63 [5] föreskrivs att en avgift för de genomresande som inreser från andra medlemsstater i Europeiska unionen eller från tredje land skall tas ut i hamnarna Genua, Neapel och Trieste. Enligt artikel 7 i lag nr 255/91 [6] uppgår avgiften till mellan 400 och 6 000 ITL. För inhemska sjötransporter tas enligt artikel 32 d i lag nr 82/63 inte någon avgift ut. Detta undantag gäller sedan antagandet av lagdekret (decreto legge) nr 457 av den 30 december 1997, vilket omvandlats till lag genom lag nr 30 av den 27 februari 1998 [7], för såväl fartyg som är registrerade i Italien som fartyg som är registrerade i

1 — Originalspråk: tyska.

2 — EGT L 378, s. 1; svensk specialutgåva, område 7, volym 3, s. 145.

3 — Domstolens dom av den 5 oktober 1994 i mål C-381/93, kommissionen mot Frankrike (REG 1994, s. I-5145; svensk specialutgåva, volym 16, s. 223), punkt 13.

4 — Domen i det ovan i fotnot 3 nämnda målet kommissionen mot Frankrike, punkt 17.

5 — Gazzetta Ufficiale nr 52 av den 23 februari 1963.

6 — Gazzetta Ufficiale nr 190 av den 14 augusti 1991.

7 — Gazzetta Ufficiale nr 49 av den 28 februari 1998.

andra medlemsstater, för såvitt de genomför sjötransporter mellan italienska hamnar.

4. Kommissionen har den 1 augusti 2000, efter det att det administrativa förfarandet slutförts i enlighet med reglerna, väckt talan mot Republiken Italien och yrkat att domstolen skall fastställa att Republiken Italien har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 1 i förordning nr 4055/86 genom att bibehålla bestämmelser om uttagande av en avgift i hamnarna i Genua, Neapel och Trieste för de genomresande som inreser från hamnar i en annan medlemsstat eller ett tredje land eller som skall resa till sådana hamnar, medan någon sådan avgift inte tas ut vid transport mellan två hamnar som är belägna inom det nationella territoriet. Vidare har kommissionen yrkat att Italien skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.

5. Republiken Italien har i sitt svaromål, som inkom den 20 oktober 2000, inte bestritt fördragsbrottet. Den har meddelat att nödvändiga ändringar av italiensk lag skulle tas med i förslaget till budgetlag för år 2001, vilken skulle antas redan under år 2000.

6. Domstolen har hittills inte fått kännedom om någon omständighet som visar att lagändringen har genomförts. Dessutom har enligt fast rättspraxis ett eventuellt avhjälpande av fördragsbrottet efter utgången av den frist som fastställts i det motiverade yttrandet, i det aktuella fallet den 14 februari 1999, inte någon inverkan på huruvida talan skall vinna bifall. Föremålet för talan bestäms genom kommissionens motiverade yttrande. Även om den brist som kritiserats i yttrandet har avhjälpts efter utgången av den frist som uppställts i enlighet med artikel 226 andra stycket EG, kvarstår ändå ett intresse av en dom som kan ligga till grund för det ansvar som en medlemsstat riskerar att ådra sig på grund av sitt fördragsbrott mot andra medlemsstater, gemenskapen eller enskilda. [8]

7. Italien har inte bestritt att ett fördragsbrott föreligger. Kommissionens yrkande i detta hänseende skall följaktligen bifallas.

8. Kommissionen har dessutom yrkat att Italien skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna skall tappande part ersätta kostnaderna, om detta har yrkats.

8 — Domstolens dom av den 9 november 1999 i mål C-365/97, kommissionen mot Italien (REG 1999, s. I-7773), punkt 45, och av den 30 maj 1991 i mål C-361/88, kommissionen mot Tyskland (REG 1991, s. I-2567), punkt 31.

Förslag till avgörande

8. Mot bakgrund av ovanstående överväganden föreslår jag att domstolen skall:

1) fastställa att Republiken Italien har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 1 i förordning (EEG) nr 4055/86 genom att bibehålla bestämmelser om uttagande av en avgift i hamnarna i Genua, Neapel och Trieste för de genomresande som inreser från hamnar i en annan medlemsstat eller ett tredje land eller som skall resa till sådana hamnar, medan någon sådan avgift inte tas ut vid transport mellan två hamnar som är belägna inom det nationella territoriet, och

2) förplikta Republiken Italien att ersätta rättegångskostnaderna.